

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **EURO TAXI HATĚ s.r.o.**, IČO: 24680109, se sídlem Praha 3, Husinecká 903/10, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Veleslavínova 7, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2014 č.j. MF-46236/2014/16-1884, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 13. 6. 2014 č.j. MF-46236/2014/16-1884 se ruší a věc se vrací žalovanému Ministerstvu financí k dalšímu řízení.**
- II. **Žalované Ministerstvo financí je povinno zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800,- Kč do rukou žalobcovy zástupkyně Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Včasně podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 13. 6. 2014 č.j. MF-46236/2014/16-1884 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend, ze dne 7. 5. 2014, č.j. MHMP 633277/2014, sp. zn. S-MHMP 1454099/2013 ODA-TAX (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), které žalobce navrhuje rovněž ke zrušení. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně shledal, že žalobce porušil cenové předpisy a dopustil se překročení úředně stanovené maximální ceny v taxislužbě tím, že dne 20. 11. 2013 žalobcův zaměstnanec M. T. jako řidič taxislužby nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby na trase, která je ve výroku prvostupňového rozhodnutí blíže určena, částku ve výši 790,- Kč, přestože měl v souladu s ust. § 5 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o cenách*“), v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP účtovat částku v maximální výši 270,- Kč, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Za to mu bylo uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč. Dále byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalovaný i správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vycházeli z nedostatečně zjištěného stavu věci. Ze záznamu o přepravě (stvrzenky) č. 00522 je zřejmé, že zaměstnanec žalobce požadoval za předmětnou jízdu částku ve výši 79,- Kč, což je částka nižší než částka maximální možná podle ust. § 5 odst. 2 zákona o cenách. Žalobce má za to, že se tak přestupku podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách nedopustil, a v této souvislosti poukazuje na to, že ze správního spisu nijak nevyplývá, že by jeho zaměstnanec požadoval částku vyšší, tedy konkrétně částku 790,- Kč. Z důkazů obsažených ve správním spise rovněž není podle žalobce jednoznačně prokázáno, že se jízdy zúčastnily skutečně osoby, které žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) ve správním řízení vyslechl jako svědky. Dále v této souvislosti žalobce uvádí, že žalovaný nevyhověl návrhu žalobce na doplnění dokazování. Jako zjevné a zásadní pochybení považuje žalobce skutečnost, že jako svědek nebyl vyslechnut jeho zaměstnanec – řidič taxislužby, který předmětné jízdy vykonával.

Žalobce má též za to, že zaměstnanci správního orgánu prvního stupně pochybili, když při kontrolní jízdě předstírali anglicky hovořící osoby. Podle něho se jednalo o kontrolu ve smyslu zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (zrušeného s účinností od 1.1.2014 s tím, že kontrola zahájená ještě za jeho účinnosti, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, dále „*zákon o státní kontrole*“), proto tito zaměstnanci měli postupovat v souladu s tímto zákonem a používat úřední, tedy český jazyk. Zároveň provozovatel taxislužby nebyl vyrozuměn o kontrole před provedením kontroly, tedy došlo podle něho k porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole.

Podle žalobce byla rovněž porušena zásada nestrannosti správního orgánu, neboť z tvrzení obsažených v prvostupňovém rozhodnutí lze dovodit, že kontroly byly cíleně mířeny právě proti žalobci. Žalobce má také za to, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když nebylo vyhověno jeho návrhu podle § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „*správní řád*“) na spojení věcí s dalšími řízeními vedenými u správního orgánu prvního stupně.

Závěrem žalobce uvádí, že výše uložené pokuty nebyla ze strany správních orgánů dostatečně odůvodněna, a to zejména s ohledem na skutečnost, že uložená pokuta je pro žalobce likvidační. Podle žalobce není dostatečně odůvodněn ani výrok o povinnosti nahradit náklady řízení. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a přiznat mu náhradu nákladů řízení, případně uloženou pokutu snížit, anebo od trestu upustit.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně spolehlivě zjistil skutečný stav věci a je rozhodující, jaká cena byla cestujícími skutečně zaplacená. Není tedy podle žalovaného ani rozhodující, jaký stav ukazoval taxametr. Ze svědeckých výpovědí vyplývá, že touto byla částka ve výši 790,- Kč, tedy částka vyšší než částka maximálně možná dle zákona o cenách. Důkaz v podobě výpovědi svědka, tedy řidiče taxislužby, pak byl podle žalovaného nadbytečný, neboť je jeho vyjádření zaznamenáno v protokolu o cenové kontrole. K otázce zavinění žalovaný uvádí, že k jeho prokázání postačuje prokázání porušení cenového předpisu, neboť se jedná o odpovědnost objektivní, kdy správní orgán nemá povinnost zkoumat zavinění právnické osoby. Žalobce podle názoru žalovaného nevyvinul ve správním řízení žádnou aktivitu, aby porušení cenového předpisu zabránil, ani dokonce tuto aktivitu v rámci správního řízení netvrdil. Dále žalovaný uvádí, že cestující vystupovali v podobě běžných cestujících, kteří si objednali službu. Důvodná není podle žalovaného ani námitka, že žalovaný porušil právo žalobce na spravedlivý proces tím, že nespojil řízení vedená proti

žalobci. Žalovaný v této souvislosti uvádí, že zákon ponechává na jeho uvážení, která řízení spojí a která nikoli. Podle názoru žalovaného bylo splněno § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole, neboť kontrolní pracovník oznámil kontrolované osobě zahájení kontroly a předložil pověření k provedení kontroly. K poslední žalobní námitce žalovaný uvádí, že výše uložené pokuty je dostatečně odůvodněna na str. 3-5 napadeného rozhodnutí. Co se týče likvidační výše pokuty, žalobce v této souvislosti v rámci správního řízení pouze obecně prohlásil, že tato výše je likvidační. Podle žalovaného výše pokuty odpovídá zákonným kritériím, navíc je uložena v dolní hranici zákonného rozpětí. Při uložení náhrady nákladů řízení žalovaný vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „*s.ř.s.*“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (§ 3 správního řádu).

Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu je v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

První žalobní námitku, resp. námitku prvního žalobního bodu, tvoří tvrzení žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Tato žalobní námitka je důvodná.

Žalovaný, stejně jako správní orgán prvního stupně, shledal návrh žalobce na doplnění dokazování výsledkem svědka, a to řidiče taxislužby nedůvodný s tím, že jeho vyjádření je zaznamenáno do protokolu (zejm. protokolu č. 20131120/1/Fk), a proto se dalo předpokládat, jak bude svědek vypovídat. Tento výklad však nemá oporu v zákoně a nelze jej akceptovat. Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 2. 11. 2005 č.j. 2 Afs 104/2005-81, dovodil, že „*rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu,*“ avšak nelze odhlédnout od skutečnosti, že skutkový stav v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem a v případě právě projednávaném není stejný. V případě projednávaném Nejvyšším správním soudem řidič taxislužby nečinil sporným tvrzení figurantů, kteří jízdu provedli, o výši účtované částky. Teprve až žalobce daného případu napadl tvrzení o výši částky, kterou měl řidič jeho taxislužby požadovat. Jinými slovy v právě projednávaném případě se staly výpovědi osob, které byly přítomny jízdě a placení za tuto jízdu, sporné ve vztahu k tvrzení řidiče (zaměstnance) žalobce, který uvedl, že s tvrzením tzv. figurantů nesouhlasí, neboť si řekl o částku 79,- Kč, nikoli o částku 790,- Kč.

Soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem dospěl k závěru, že „*pokud jsou tvrzení přítomných osob protichůdná, nelze připustit provedení výslechu pouze jedné strany a výpověď druhé strany odmítnout s argumentací, že její postoj je předem známý*“ (odstavec 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016 č.j. 10 As 39/2015-75). Opačný postup je porušením zásady rovnosti účastníků a práva žalobce na

spravedlivý proces. Žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) tedy pochybil, když neprovedl důkaz výsledkem řídiče taxislužby, a tím účastníkům neposkytl rovné procesní příležitosti. Teprve poté by mohl posoudit věrohodnost všech přednesených výpovědí a na základě tohoto posouzení, stejně jako zhodnocení všech ostatních důkazů, rozhodnout o tom, zda žalobce správní delikt spáchal či nikoli.

S ohledem na to, že soud shledal důvodnou námitku prvního žalobního bodu, tedy námitku, která je pro posouzení zákonnosti a procesní stránky věci zásadní a stěžejní, nezabýval se již podrobněji dalšími s výjimkou námítka týkající se naznačených pochybností žalobce, zda osoby kontrolující jménem správního orgánu byly či nikoli seznámeny s problematikou taxislužby.

Obiter dictum lze konstatovat, že probíhala-li kontrolní činnost tzv. figurantů s využitím anglického jazyka, nelze v tomto přístupu hledat nic vadného, neboť tento postup nemá nic společného s vedením řízení v jednacím jazyce ve smyslu ust. § 16 správního řádu. Senát městského soudu proto nemá důvodu se odchýlit od svého již dříve vyřčeného právního názoru v rozsudku ze dne 15.6.2016 ve věci sp. zn. 3 Af 46/2014, který je právní zástupkyni žalobce znám.

Pokud jde o vyrozumění o prováděné kontrole, lze jen připomenout právní názor, který městský soud rovněž sdílí a který vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.9.2010 č.j. 7As 64/2010-78, podle něhož kontrolní orgán začne provádět kontrolu bez přítomnosti kontrolované osoby a v jejím průběhu, avšak až v okamžiku, kdy již nebude možné účel kontroly zmařit, o probíhající kontrole vyrozumí kontrolovanou osobu či jejího zástupce, jímž může být v konkrétním případě i řidič kontrolovaného vozidla. V případě kontroly se střetávají dva protichůdné zájmy. Jednak je to zájem na řádném a pravdivém provedení kontroly, jednak zájem na hodnověrnosti prováděné kontroly, který je zajišťován přítomností kontrolovaného. Skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, když o kontrole žalobce písemně předem neinformoval, rozhodné je, že kontrola proběhla za účasti zástupce žalobce, tedy řidiče taxislužby, který je zaměstnancem žalobce.

Rovněž právo na spravedlivý proces nemůže být porušeno tím, že nebyla spojena veškerá správní řízení vedená proti témuž účastníkovi (§ 140 správního řádu). Z dikce ust. § 140 odst. 1 správního řádu vyplývá, že na vedení společného řízení není právní nárok; je tak na správním uvážení daného správního orgánu, zda je vhodné společné řízení vést či nikoli.

Zásahem do práva žalobce na spravedlivý proces sice nemohlo být ani neprovedení důkazu pracovními smlouvami tzv. figurantů, zaměstnanců správního orgánu prvního stupně, neboť pracovní zařazení těchto osob nemá vliv na otázku spáchání správního deliktu žalobcem, nicméně pro rozptýlení pochybností žalobce bylo namísto doplnění dokazování, z něhož by bylo možno učinit zjištění, zda využití figuranti (svědci) byli dostatečně způsobilí, např. patřičným odborným proškolením, k pověření výkonu zmiňované kontrolní činnosti. A to zvláště za situace, kdy jeden ze svědků si při podání svědecké výpovědi již přesně neuvědomoval, jakou částku vlastně řidič taxislužby požadoval (viz protokoly o výsledku obou figurantů jako svědků ze dne 9.4.2014, založené ve správním spise). Vedle toho však městský soud nemá – s ohledem na obsah správního spisu a protokolů o výsledku svědků (figurantů) – důvod k pochybnostem, co se týče totožnosti osob provádějících kontrolu a vystupujících poté v roli svědků, a nemá důvod vyslovovat vůči správnímu orgánu prvního stupně v tomto smyslu jakékoli podezření.

Vzhledem ke skutečnosti, že městský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná ve stěžejním žalobním bodě, nezabýval se již námitkou přiměřenosti či nepřiměřenosti uložené sankce. S ohledem na shora uvedené důvody městský soud dospěl k závěru, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a že správní řízení vyžaduje zásadní doplnění o provedení důkazu výsledkem svědka M. T., napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., a to bez jednání, jak mu to zákon (§ 76 odst. 1 s.ř.s.) umožňuje, aniž by zároveň rušil prvostupňové rozhodnutí, když v dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem městského soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, a to v rozsahu důvodně vynaložených nákladů. Ty představují zaplacené soudní poplatky ve výši 3.000,- Kč za žalobu a ve výši 1.000,- Kč za návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě a dále je představují náklady na zastoupení advokátkou, která není plátcem daně z přidané hodnoty, za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) po 3 100,- Kč (§ 7 bod 5. ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d/ cit. vyhlášky) a dále tzv. režijní paušál ve výši 2 x 300,- Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník (osoba zúčastněná na řízení) dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu